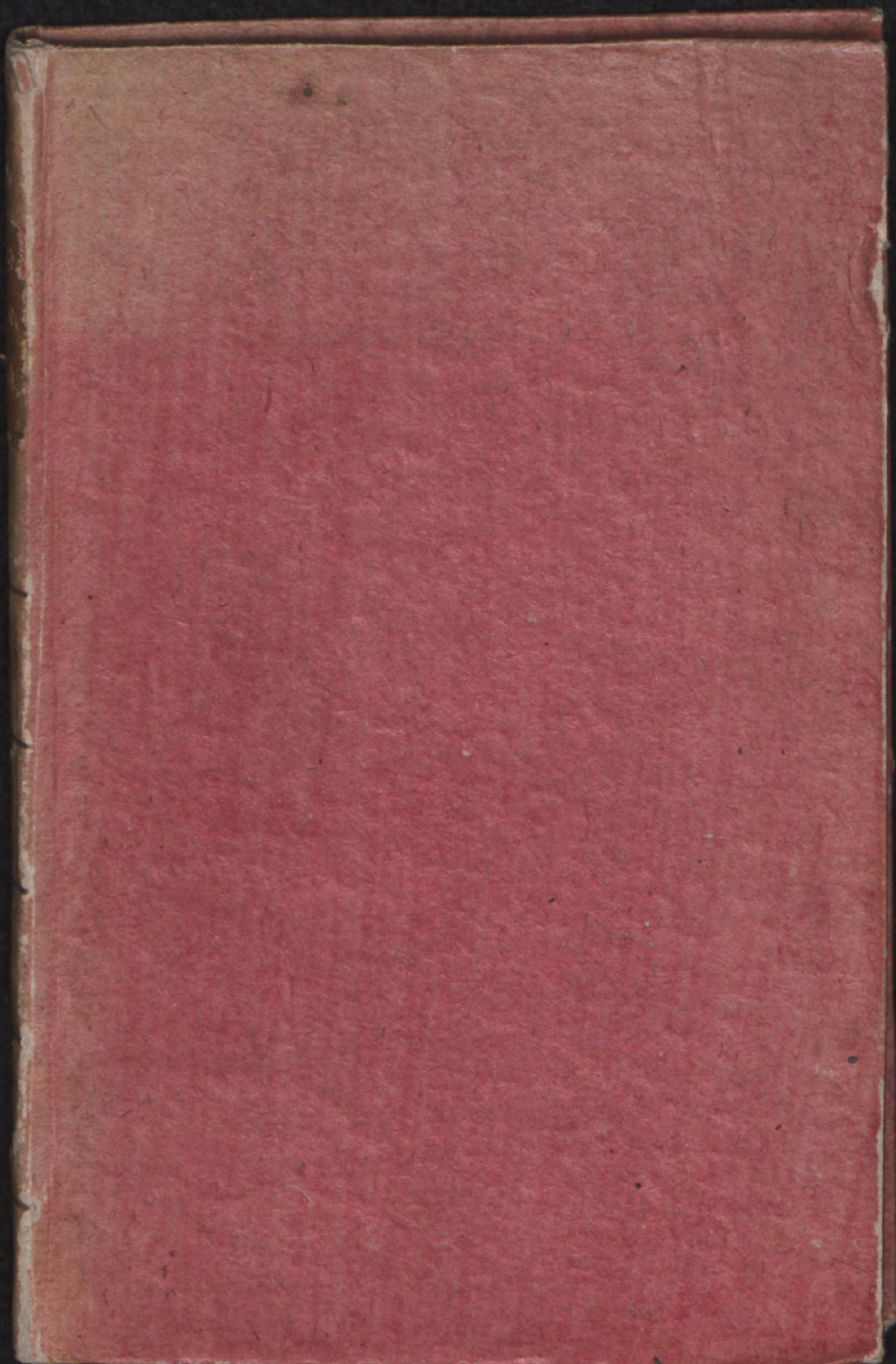
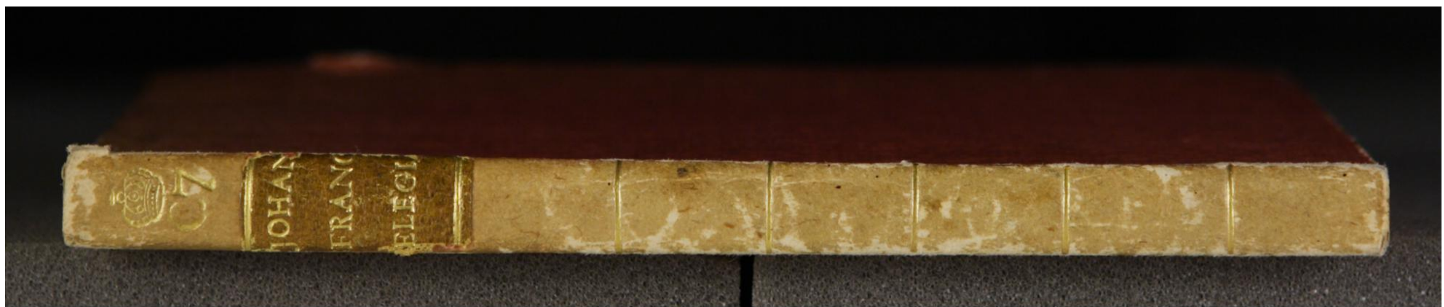
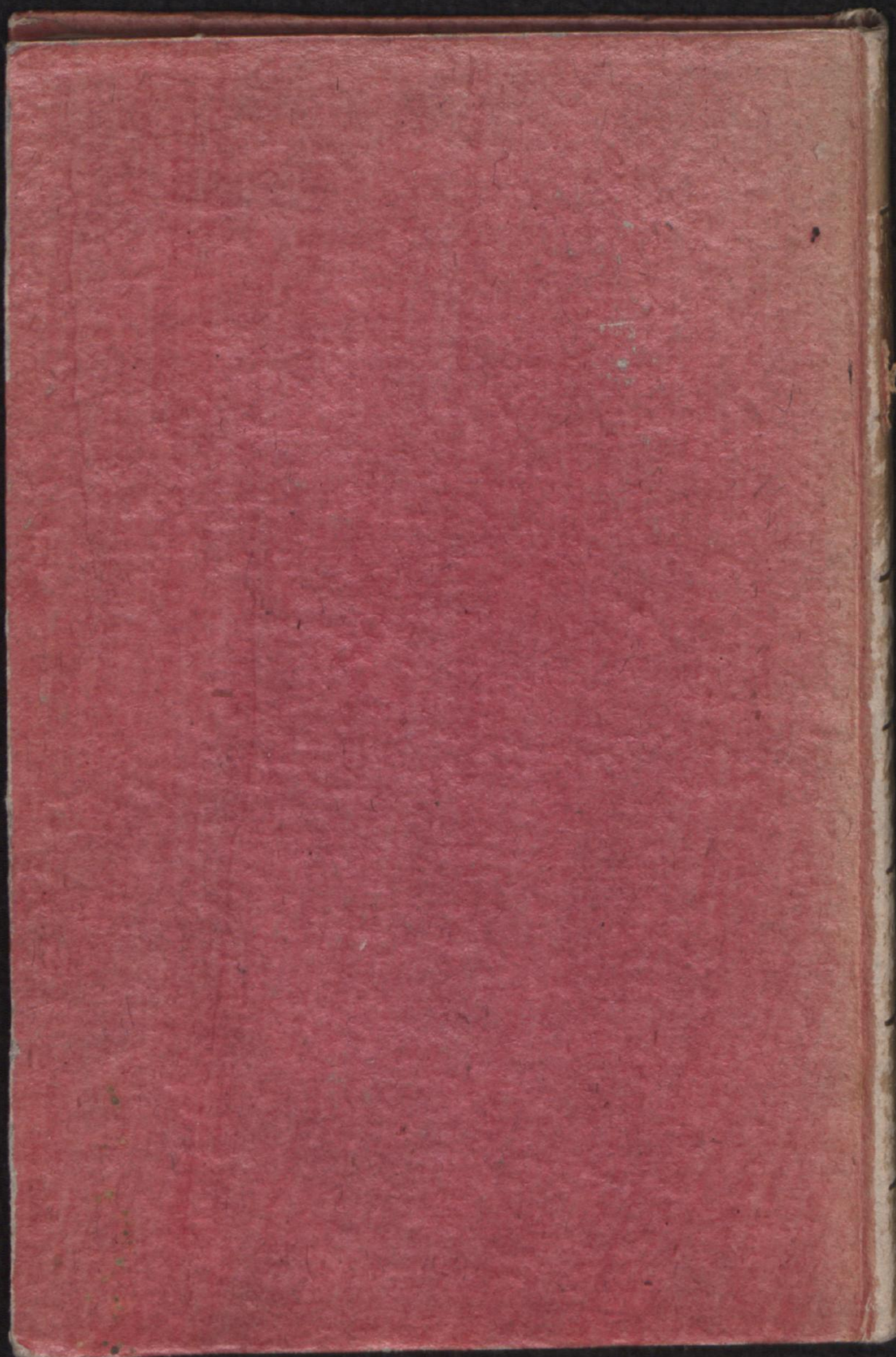

JOHAN
FRANC
ELEG

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

IOHAN-
NIS FRANCISCI
RIPENSIS ELEGIA-
RVM LIBER
PRIMVS.

VITEBERGAE.
EXCVDEBANT HAERE-
DES GEORGII
RHAVV.

1554.

D: Johanni Iagonis
precipuo suo amico
[illegible] dedit Joh. Fin

D

I

A
V
M
tri

F

Sic eg

Vt m

Nom

IOHANNIS FRANCISCI RIPENSIS ELEGIARVM LIBER PRIMVS.

AD CLARISSIMVM VIRVM EXIMIA STEMMATIS NOBILITATE, DOCtrina atq; uirtutibus ornatũ, D. Iohannem Frisium R. M. summum Cancellarium.

ELEGIA I.

Fortia ceu sincera solet περιαμματα *mater*
Pectoribus gnati nectere sæpe sui,
Inuidia tristi quo diris atq; malorum
Incantamentis tutior esse queat,
Sic ego confido latranti Zoilon ore
Nil nisi qui tantum lædere mentis habet,
Vt minus arrodat mea scripta, minusq́; lacessat
Ponere liuori me quasi frena suo,
Nomina cùm nostris uideat tua fixa tabellis
O per quàm doctis nomina grata uiris.

Ergò tuum nomen, ueniam des, docte sororum
O cultor, nostrum fiximus ante librum.
At mea quàm uereor ne sit tibi grata Thalia
Deq́; tuo ne sit nomine digna loqui.
In te uera piæ doctrinæ semina fulgent
Atq́; salutiferæ relligionis amor.
Virtutisq́; sacræ per te doctrina reuixit
Atq́; bonis studijs te duce constat honos.
Adde quòd ex tali duxisti sanguine stirpem
Ac tantis felix natus imaginibus,
Nemo ut nobilium priscorum siue recentum
Præniteat uera nobilitate prior.
Nobile quippe trahis non tantum nomen auorum
Stemmate, magnanimi sanguine siue patris.
Virtutem claro iungis cum stemmate ueram:
Hic est præcipuus nobilitatis honos.
Non secus atq́; nitens picturam splendor honorat
Egregiam, quæuis laudat & harmonia.
Quin etiam mira pingit, quoq́; luminat arte
Artificis factum munus & ingenium.
Sic sacra si coniuncta uenit cum stemmate uirtus
Iunctaq́; fortunæ dotibus ambiguæ,
Nescio qua ratione queat sublimior ullus
Dici, naturæ quem bona tanta beant.
Hæc in te purè pariter simul omnia splendent:
Stemmate tum clarus, clarus es ingenio.

Cum

Cum prius hæc uiridi ſum præmeditatus in umbra
　　Quam ſunt ingenij munera multa tui.
Incepi ſubitò noſtris deſidere cœptis
　　Deſtitit ulterius paruula muſa loqui.
Mittere ſcripta uiro nimium nam noſtra uerebar
　　Ornato tantis dotibus ingenij.
Tunc Dea laurigeras inter pulcherrima Muſas
　　Caliope, uultus aſtitit ante meos.
Atq; benigna pijs his uocibus ora reſoluit,
　　Solueret ut trepido pectora noſtra metu.
Heus iuuenis dubia tandem qui mente teneris
　　Cuius ſunt triſti corda repleta metu.
Protinus inceptum pergas finire laborem
　　Nulla tuum prorſus cura retardet opus.
Fortiter ipſa tuis præſens conatibus adſim
　　Voce mea uerſus fortificabo tuos.
Aonias nunquàm contempſit hic antè Camœnas
　　Imò fuit Muſis fomes & aura ſacris.
Iſta minus blando capiet quid carmina uultu?
　　Quæ ſunt auſpicio carmina ſcripta meo.
His ego commotus, tibi, uir uenerande, dicanda
　　Cenſebam Muſæ germina prima meæ.
Ergò precor noſtrum placida lege mente libellum
　　Quem ſcripſit duro muſula noſtra ſtilo.
Carminibus nitidos leuibus poſtpone lapillos
　　Carmina diuitijs ſint potiora uagis.

Viuere nam magnos faciunt poſt funera reges
Noticiam ſeræ poſteritatis habent.
Hectoris an quiſquam nunc noſſet facta ferocis
Si non Mœonio carmine nota forent?
Ergò Narycius ſemper celebratur Vlyſſes
Eſt dum Smyrnæi nobile uatis opus.
Te quoq́; congeſtis mea ſignet Muſa tabellis
Quæ uiget in laudes ingenioſa tuas.
Notaq́; ſint longos poſt nos tua facta per annos,
Et tua poſt uirtus funera morte uacet.
Nunc tantum noſtras placido cape corde Camænas
Et qua mittuntur, te rogo, mente legas.
Grata fuêre duci Perſarum ruſtica poma
Hic nam quæ poterat munera ferre, dabat.
Sic ego quæ poſſum, quamuis uiliſsima, mitto
Munera iudicio noſtra probanda tuo.
Non iacula in noſtris ſeruantur plura pharetris
Noſtraq́; non alias cura reſeruat opes.
Ergò boni, quos nunc tibi mitto, conſule uerſus
Atq́; patrocinio fac tueare tuo.
Sic quoq́; uenturum melius firmata per œuum
Noſtra tibi maius Muſa laboret opus.

AD LIBRVM.

ELEGIA II.

Parue

Parue liber confecte mihi iuuenilibus annis
Tun' dominum linques tam citò quæso tuum?
Hei mihi quā uereor si scrinia nostra relinques
Ne subeas multis multa dolenda modis.
Plurima cogêris duræ conuitia linguæ
Plurima cogeris non toleranda, pati.
Forsitan & finget non æquus carmina lector
Quæ poterunt miseris te lacerare modis.
Posthæc te uerbis sæuis agitare studebit
Et uitium pedibus dicat inesse tuis.
Quod magis est, rutilum forsan iacieris in ignem
Te quando reputet criminis esse reum.
Te quæcunq; tamen potis est fortuna manere
Ferre iuuat, ceptum non remorabor iter.
Vade sed incultus, qualem te nostra Thalia
Fecit, quæ prorsus paupere fonte fluit.
Vade bonis auibus precor, & loca grata saluta
Præmia quæ lactis prima dedere mihi.
Et si quis quærat, quid agam, me uiuere dicas
Hîc ubi Leucoreos irrigat Albis agros.
Artibus ingenuis quoq; nos incumbere dicas
Quas omni cura, docte Philippe, doces.
Inuenies aliquos qui te fortaßis amabunt,
Atq; suos cupient te subijsse lares.
Nam mihi sunt isthic coniuncti fœdere amici
Quos ego sincero corde, fideq; colo.

Quod liber Armenio non es consperſus amomo
Et tua non Tyrio pagina picta croco.
Quòd tibi non ueſtes fulgenti murice tinctæ,
Trita ſed eſt humeris fixa lacerna tuis:
Non pudeat ſubitò diſcedere limine noſtro
Nec fugias longum carpere ſolus iter.
Nam tu quo uenies, doctorum turba uirorum eſt
Numine quos ſancto docta Minerua fouet.
Munera Cecropiæ contemnunt nulla Mineruæ,
Nullos, Theſpiadum qui pia dona ferunt.
Ad tales quando uenies, & copia fiet
Fandi, curuato poplite pauca refer.
Hos ego quos Elegos, Muſarum ô fama ſacrarum
Affero, ſincera ſumite mente precor.
Fortè dabunt ueſtris quæ non indigna putetis
Auribus, & ſtudijs non aliena ſacris.
Ni fallor, tunc quiſq; tui flagrabit amore,
Teq; ſuum proprium quilibet eſſe uelit.
Inter conuiuas hilares ſi quando legêris
Noſtræ fortunæ te meminiſſe decet.
Non tibi plura liber uolui mandare, ſed iſta
Quæ ſunt dicta prius, pectore fixa tene.

DE CIVITATE RI-PENSI ELEGIA III.

Annue

A Annue Caliope nostris modò quæso camœnis
Quo poßint aptis claudere uerba modis.
Cum tua Pierijs uox sit quoq; grata puellis
Fac etiam ueniant in mea uota simul.
Sic opus æternum uestro memorabile cantu
Aequis cœlitibus tibia nostra dabit.
Est locus insignis gelidis uberrimus undis
Ex ripa RIPAE dicitur ille maris.
Fluctibus alluitur resonis uelut urbs Venetorum
Quæ semper rapidis tota rigatur aquis.
Est cui pro portis Nereus grandeuus ahenis
Cui pro cœruleum mœnibus œquor adest.
Fortiter his etiam depellunt mœnibus hostes
Insidijs urbem qui uiolare uolunt.
Hic locus aptus erit uobis,lætisq; deabus
Quæ quoq; Musarum mystica sacra colunt.
Hic habet excultos pomis radiantibus hortos
In quibus herbarum nomina multa uirent.
Fragrantes flores, nec non amœna uireta
Hunc circumfrondens undiq; campus habet.
Ergò precor Musæ faciles mihi adeste, Camœnæ
Dum celebrant numeris tam loca grata meæ.
Propositi uerùm unde traham primordia tanti?
Res hæc non nostro conuenit ingenio.
Ergò nihil prorsus tenuis tentabit Apollo?
Et mea quæ uena paupere Musa fluit?

Dij melius: quamuis non summa cacumina possem
Scandere, radicem est linquere nolle scelus.
Smyrnæi uatis num quisquam æquabit honores?
At stimulus nostris uatibus ille fuit.
Quiq; suæ patriæ uera dulcedine moti
Laudibus innumeris semper ad astra ferunt.
Vrbs ergò Heßiaca floret nunc Norica musa
Carminibus multò est notior Hesse, tuis.
Sic passim celebris nunc est quoq; Marchica tellus
Quod tribuet numeris, culte Sabine, tuis.
Quid referam plures uenerantes sacra Sororum
Quod proprios auctos laudibus esse uelint.
Hoc zelo motus, non captus laudibus ullis
Cantabo laudes, patria cara, tuas.
Quis te non meritò laudabit patria tellus?
Virtutesq; tuas quis reticere uelit?
Siue ego conspicio turres, seu templa Deorum
Seu sacra quæ ueterum sunt monumenta patrum.
Hæc reor admirans magnorum opera esse Gigantum
Quos Deus in tumidas fulmine mersit aquas.
Ardua stans turris quæ tollit ad æthera muros,
Vlnas bis centum, bis tenet, atq; duas,
Ad quam fluctiuagus deducit carbasa Nauta
Feruida qui ignotis æquora sulcat aquis.
Credite, non talis nostris est ulla sub annis,
Nec fuit antiquis (ut puto) temporibus.

Quid

Quid multis laudare iuuat sacra templa Deorum?
Dogmata sinceræ relligionis habent.
Sincera populi uenerantur mente parentem
Et Christum uera relligione colunt.
Qua ratione tuas quoq; dicam carmine laudes
Curia, magnificum regia sancta uirûm.
In te proponunt sacrarum dogmata legum
Ciuibus ut niteant moribus usq; bonis.
Dicere quàm magno sit & ædificata labore
Credas ingenij non opus esse mei.
Malo tacere igitur, iuuenili fortè Camœna,
Quam cupiam laudes dedecorare tuas.
Insuper arx una iacet urbis parte superba
Quæ circùm tumidis usq; rigatur aquis,
Coctilis hanc circum est qui fertur ad æthera murus
Quem cingit murmur subsilientis aquæ.
Vndiq; post etiam stat inexpugnabile uallum
Quod nullo frangant Martia tela modo.
Aedibus in medijs splendent monumenta uirorum
Quæ sunt argento candidiora nouo.
In medio saliens fons riuos ducit aquarum
Quem quondam doctæ composuere manus.
Quid iuuat armorum quoque dicere nomina sæua
Quęis hostis pugnax sollicitandus erit,
Tot gladij, tot sunt balistæ, totq; bipennes
Tot glandes quot sunt sydera clara poli.

Non

Non igitur mirum, si firma pace quiescit,
Vrbs hostes rigidos quæ cohibere potest.
Aspice quàm ciues coniuncto pectore uiuant
Quamq́; colant uera relligione Deum.
Dum fidos iungit simplex concordia ciues
Vrbs nulla frangi seditione potest.
Præsidio quo quisq; potest succurrit egenis
Quēis larga præbent munera multa manu.
Hæc sunt dona Deo semper gratißima summo
Hæc sunt laudatis munia digna uiris.
Illis ergò Deus rursus sua munera donat
Quæ reputes summis anteferenda bonis.
In primis regem: quo non est fortior alter
Nec tam iusticiæ, tam pietatis amans.
Huius quid referam generosi stemmatis ortum
Nobilior ueterum sanguine nemo fuit.
Quin & amica dedit stellantis numina cœli
Lumine quæ faciunt sydera clara suo.
Ergò uenenatus grassatur in aêre nullus
Morbus, quo uiuens inficiatur homo.
Hic locus ergò magis præstantia corpora profert,
Corpora quæ florent dotibus ingenij.
Innumeros, huius celebris Schola protulit urbis
Doctrina claros moribus atq; uiros.
Non etiam desunt iuuenes nunc castra sequentes
Militiæ castæ, docta Minerua, tuæ.

Gradiuo

Gradiuo Marti ſatis eſt & prompta iuuentus
    Poſſet pro patria quæ fera caſtra ſequi.
Si memorare uelim quoq; munera ueſtra puellæ
    Vel tantum formæ ſi bona ueſtra canam.
Iuppiter hanc ipſam miretur pectore formam
    Iuppiter ætherei clarus honore poli.
Quid mirum forma nymphas excellitis omnes
    Vincere uos nequeat uel cytherea Venus.
Ambroſias facies tribuit Deus, atq́; lacertos
    Quales uix quondam candida Iola tulit.
Corpora quid multis laudem ? laudantur honeſtæ
    Mentes, quas ornat caſta pudicitia.
Commendat decus hoc ſummum quoq; pectora ueſtra,
    Pectora quæ turpi ſunt aliena lue.
O mihi cum tali liceat quoq; uiuere nympha
    Conſortem thalami ſi mihi fata dabunt.
Excelſas ædes taceo, quoq; regia tecta,
    Pluraq; quæ tenuis ſcribere muſa uetat.
Non capit exiguum tantæ urbis pondera carmen:
    Eſt grandis noſtro nullus in ore ſonus,
Mæonio ſi me docuiſſet Phœbus in antro
    Oraq; Caſtalia noſtra rigaſſet aqua.
Et me quale prius blando conceſſerat Orpheî
    Caliope, ſineret ludere dulce melos.
Vix iuuenilis adhuc reſonaret fiſtula carmen
    Quod poſſet meritis æquiualere tuis.

Sed

Sed mihi post longos si Parca indulserit annos,
Maior erit nostris gratia carminibus.
Tunc ego Pegaseos ausim perrumpere fontes:
Verba struat cultis nostra Thalia modis.
At quos nunc tenero uersus confecimus æuo
Quos tibi nunc mitto consule quæso boni.

AD M. IOHANNEM THAVSANVM DIOECESIS RIPENSIS SVPERATTENDENTEM.

ELEGIA IIII.

O Heliconiadum celeberrima fama sororum
O decus, ô patriæ gloria magna meæ.
Non licet exiguæ stringant tua pectora curæ
Quæ partis seruant munia uera tuæ.
Dum diuinarum suprema negotia rerum
Tractas, demonstrans quæ sit ad astra uia.
Attamen interdum curis releuatus acerbis
Cum nullum quod agas grandius obstat opus.
Hæc mea quæ tenero tibi carmina scripsimus æuo
Carmina iudicio missa legenda tuo.

Te precor

Te precor ex animo, ne tristi despice uultu
    Illa nec abiecto pectore quæso legas.
Forsan at obijcies, quæ te dementia cœpit
    Quòd mittis duro carmina scripta stilo?
Non sinit hæc labens me uoluere ludicra tempus
    Nec sinit officij sedula cura mei.
Iure quidem dicas: at ludicra rebus honestis
    Sunt miscenda, uelut seria uera iocis.
Ipse nec ignoro quòd summa negotia tractes
    Proponens summi mystica sacra Dei.
Sacra salutiferi spargens quoq; dogmata Christi
    Illius & uera dogmata luce nouans,
Scilicet hæc stygio reuocasti primus ab orco
    Obruta cùm patrijs antè fuere plagis,
Impositos alios tibi, sponte tacebo, labores
    Quos parit officij sparta sacrata tui.
Quot Riphæa creat concretas bruma pruinas
    Et quot dura parit frigora tristis hyems.
Tot simul ambiguæ curæ, duriq; labores
    Impendunt humeris, uir uenerande, tuis.
His non neglectis, aliquid des quæso Camœnis
    Temporis, ut placidè carmina nostra legas.
Sic Deus ætherei summus regnator Olympi
    Omnibus his meritis munera digna dabit.
Intereà longos quæso te seruet in annos
    Filius æterni, uerus Apollo, Dei.

IOHAN. FRANCISCI

AD D. PHILIPPVM

MELANTH. PRAECEPTOREM SVVM CARISSIMVM ELEGIA V.

Siue uel Hesperias uel Eoas tendis in oras
Ingrato uideas durius esse nihil.
Fœdere coniunctos dulces disiungit amicos
Et uiolat caræ fœdus amicitiæ,
Si tibi pro meritis nollem persoluere grates
Me nihil in toto turpius orbe foret.
Sol atomos quot habet, quot paruas æquor arenas
Quot uiridis suaues continet hybla rosas,
Lumina quot uoluit celsum splendentia cœlum
Præstita sunt à te tot benefacta mihi.
Munera quanta dabas, tenuit dum feruida febris
Hausit dum tristis pectora nostra sitis.
Illa queo paruo nunquàm memorare libello
Hoc mea si tantum musa laboret opus.
Illud prætereo quanta mihi dexteritate
Proponis uerum relligionis iter.
Ergò prius rutili flagrantia sydera cœli
Cernes non proprias ire redire uias.
Flammifero curru Titan remeabit ad ortum
Quadrigas fratris scandere Luna uelit.

Et prius

Et prius in tenues discedet spiritus auras
Quàm pereant animo tot benefacta meo.
Si uel ad antipodas subitò me fata uocarent
Non possem meriti non meminisse tui.
Hoc testabuntur Charites, sacræq; Camœnæ
Flauus & Aoniæ præses Apollo lyræ.

AD M. IOHANNEM SVANINGIVM COLLEGII RIPENSIS DECANVM.

ELEGIA VI.

Sola est hæc felix Respublica, sola beata
Quam placida sapiens mente caterua regit.
Rursus & infelix semper Respublica, cuius
Imperium uano pectore stultus habet.
Hunc amor, ambitio, metus, hunc insania cæca
In uarijs miserè fascinat usq; modis.
Cogitur hic etenim non solum dicere falsum,
Defendit studio facta nefanda suo.
Quippe refert spacio momenti temporis istos
Quos cuperet tandem conticuisse, sonos.
At sapiens didicit rationem ritè loquendi
Nam nouit certo fundere uerba modo.

Non capitur socij uel amici doctus amore
Vt prodat falso pectore iudicium.
Hunc capit heroum nunquàm fortuna uirorum
Vt uiolet sancti publica iura fori.
Munera nulla capit quæ cæcant pectora docti,
Munera quæ uertunt uerba statuta pij.
Iudicium mentis sequitur neque, quæ mala multa
Audet neglecta fingere lege Dei.
Sed cupit ex æquo causas decernere, iustum
Liberat, & damnat quem uidet esse reum.
Egregios tales patrijs iam cernimus oris,
Doctrina claros ac pietate uiros.
Quantum igitur patriæ læter de prosperitate
Non possum uerbis significare meis.
Sed nuper nostrum cum mors truculenta Decanum
Intempestiua sustulit ante mora,
Tota fuit meritò lacrymis Respublica plena
Et meritò nostræ permaduêre genæ.
Esset adhuc tristi mea patria mersa dolore,
Ni nobis similem redderet ipse Deus.
Nunc igitur lacrymas me sistere, tergere uultum
Me decet, & luctus attenuare meos.
Te quia fautorem nobis hæc tempora reddunt
Quem schola, quem templum concupiêre diu.
Officio nobis præstantia munera præstas
Auxilio præstas maxima dona tuo.

Consilium patrij gaudes audire Senatus
Et paret monitis sæpius ille tuis.
Quid maius toto cuperet Respublica mundo
Quàm sic doctorum munere posse frui.
Hac poterit sola fieri nam parte beata
Stultorum temnens impia dicta uirûm.
Nos igitur tantis meritis persoluere grates
Atq; tuis donis reddere digna decet.

AD M. PAVLVM EBERVM PRAECEPTOREM SVVM CARISSIMVM.

ELEGIA VII.

VElleris aurati Titan ter signa meabat
Lecturæ subij quo documenta tuæ.
Sæpius inde tuos mirabar mente labores
Quòd posses humeris sustinuisse tuis.
Namq; gubernandi leges commissa potestas
Est etiam curis, dulcis Ebere, tuis.
Rector es eximius populo ueneratus ab omni
Rector ut es doctis doctior ipse uiris.
Hæc tibi Sisiphios tulerit quot cura labores
Haud queo carminibus significare meis.
Post documenta simul tradebas docta iuuentæ
O hæc quàm mira sedulitate dabas.

Nec non priuatim ſtudioſos ritè docebas
A te conſilium qui petiêre tuum.
Sed mea conaris quid dicere Muſa labores
Præteritos, uel quot doctus Eberus habet?
Quot frutices ſyluæ, quot ſpiſſas Albis arenas
Roſida quot uiridis gramina campus habet.
Suſtinet hac etiam (mirum) tot luce labores
Suſtinet & curas nocte dieq; graues.
Eſt labor imbellem ſtudijs formare iuuentam
Illius & curam ſuſtinuiſſe labor.
Cùm tua uix alijs ſtringantur pectora curis
Ne qua lues lædat corpora noſtra times.
Aut aliquid nobis contingat tale ſiniſtrum,
Hoſtis ne noſtrum uulneret enſe caput.
At tibi pro tanto quis grata mente labore
Reddit, uel meritis munera digna tuis?
Rarus adeſt ullus qui gratus uixerit, & uix
Millibus è multis unus & alter adeſt.
Extremos utinam talis rapiatur ad Indos
Et cum Marticolis miſceat arma Getis.
Qui uolet officijs non reddere munera tantis
Tali ſed uitium labe referre ſuum.
Sumpſimus atq; tuos ingrata mente labores
Hactenus, at poſthac pectore gratus ero.
Verùm dona tibi nequeam cùm reddere digna
Quæ poſſent meritis æquiualere tuis.

Præmia quis superis? quis caro munera patri?
Et præceptori reddere digna potest?
Obnixè precor ergò meam complectere mentem
Mente nihil docto gratius esse reor.
Auxerit & tandem si res Rhamnusia nostras
Officij fructus experiêre tui.
Antè ego, crede mihi, stygias demittar ad undas
Et rumpent duræ stamina nostra Deæ,
Tantorum poßim quàm non meminisse laborum
Vel possem meriti non meminisse tui.

AD M. IOHANNEM VIBERGIVM COLLEGII RIPENSIS ARCHIDIACANVM.

ELEGIA VIII.

Ite leues numeri non uanam ferte salutem
Ornato uera relligione uiro,
Ipsius atq; meum iussum reuerenter ad aures
Ferte, eius semper nam meminisse decet.
Iure salutetis, facili sed uoce, penates
Primùm, uel quot habent numina sacra domus.
Murmure post tenui domini uenietis ad aulam,
Verbaq; mandato ferte legenda meo.

Si posito, uiuat non tristi corde, dolore
Hæc mea fortunæ pars quoq; talis erit.
Sin secus infando teneantur pectora morbo
Hac etiam mœsto parte dolore premar.
Viuere dignus erat cunctos sine labe per annos
Dignus erat summa prosperitate frui.
Quid non quæso boni meruit Vibergius? extant
In nos officij munera multa sui.
Quot freta nymbosis turbantur uasta procellis
Cum Capro quandò Phœbus Eous erit.
Quot facibus clarus flagrantibus ardet Olympus
Præstiterat nostræ tot benefacta scholæ.
En, tali decet esse simul nos nomine gratos
Huius nam fuimus pars studiosa scholæ.
Antè feram nostris abscindi lumina malis
Quàm nolim meriti non memor esse sui.
Quid nunc cessatis? num uos furibundus ab arcto
Terret, uel Boreas uel glacialis hyems?
Iam quia conturbat cœlum Neptunia proles
Iam quia corcretas spargit ab axe niues.
Non glacies nec aquæ retrahant, nec frigora gressum
Et non quicquid hyems asperitatis habet.
Si quid in hac uia (quod Dij prohibete) sinistri
Contingat, forti pectore ferre decet.
Ipse dabit tandem, tantum properate, labori
Vestro, propensa munera larga manu.

AD M. LAVRENTIVM NICOLAI, ECCLESIAE RIPENSIS PASTOREM, ET

Canonicum, quòd ex morte liberatus sit.

ELEGIA IX.

O mihi Thespiades præsentes este sorores,
Atq́; iuua studium docta Minerua meum.
Vos quoq; sincero mihi iuncti corde sodales
Quot colitis clarij numina casta chori,
Tendite nunc cytharam resonantes addite neruos
Nunc decet argutæ tangere fila lyræ.
Vt ueras superis dicamus pectore grates
Cantantes summo carmina læta Deo.
Qui nunc restituit confectum tabe maligna
Ornatum summa relligione uirum.
Hic, si saluificum Christi quis dogma docebat
Proposuit certam, si quis ad astra, uiam.
Et tenerum Christi si quis seruauit ouile,
Præbuit aut ouibus pascua uera suis.
Fulsit in egregio lepidus uel si nitor ore,
Si didicit quisquam uerba diserta loqui.

Preſsit & indomitum ſi quiſquam dogma luporum:
Omnibus hic nitens uiribus iſta facit.
Ergò nunc animo lacrymoſas pone querelas
Virtutum tanti captus amore uiri.
Et lacrymas depone tuas, ô patria, triſtes
Nam tua nunc mouit mœſta querela Deum.
En, ualet & uiuit tuus ô lætare, miniſter
Dulcia triſticiæ gaudia carpe loco.
Omnia læticia reſonent, ludisq; iocisq;
Plauſibus & mentes exhilarate nouis.
Iuppiter æthereo depellat nubila cœlo,
Nubila quæ ſalſis ſunt inimica iocis.
Cum prius hic noſtras rumor peruenit ad aures
Auribus ô rumor nuncia læta meis.
Reſtitui uideor morbo correptus anhelo
Et cerno uires nunc rediſſe meas.
Non mirum: uelut alter ego reputandus amicus
Illud amicitiæ nobile nomen habens.
Nuntia ſic luctus mihi uenit epiſtola, lecta
Ex qua cum lacrymis ſunt ea damna meis.
Non minus obſtupui quàm ſi perculſus acerbo
Quem iacit iratus Iuppiter, igne forem.
Adde quod eſt mecum, me lamentante, Thalia
Viſa dolore ſuas dilaceraſſe genas.
Non doluêre minus, noſcentes iſta, Camœnæ
Quàm doluit pulchram Thracius Euridicen.

Ergò

Ergò nunc meritò tristes suspendere curas
Nos decet, & lacrymas attenuare pias.
Vir uenerande tuas animo quoq; pelle querelas
Nobiscum summo fer sacra uota Deo.
Non te commoueat quod sic plectaris acerbè,
Sic fortuna solet tangere sæpe bonos.

AD D. IOHANNEM GRVNDITH, ECCLESIAE RIPENSIS PASTOREM ATQVE CANONICVM.

ELEGIA X.

SAlue præcipuos Iohannes inter amicos
Thesæa salue cognite amice fide.
Nunquid amor fidus manet alta mente repostus
Quo fuimus quondam, dulcis amice, pares?
Hîc, ego Leucoreum studijs dum uersor ad Albim
Haud lux immemorem conspicit ulla tui.
Seu celer in medio Titan percurrit Olympo
Seu cadat alatis in mare pronus equis.
Præsens ante meos oculos tua fulget imago
Vt nequeam meriti non meminsse tui.
Dormio seu uigilo, quæcunq; negotia tracto
Est semper nostro nomen in ore tuum.

Plurima priuatim tecum collata recordor
Plurima iucundis ſeria mixta iocis.
Et tua quæ dederas quondam mihi dona recordor
Dona quidem ſummis anteferenda bonis.
Prima dabas elementa mihi iuuenilibus annis
Quæ primam ad Muſas me docuere uiam.
Non ſecus ac mater, primo cum lacte, puelli
Conformat linguæ murmura prima, ſui,
His bene perceptis me tunc maiora docebas,
Hæc quàm ſincera dexteritate dabas?
Formabas ánimum doctrina & moribus aptis:
Proponens animæ ſacra alimenta meæ.
Harum nulla mihi uenient obliuia rerum
Donec in hoc noſtro corpore ſenſus erit.
Atq; prius falſo diſcurrent tramite ſtellæ
Inclita nec proprio cardine luna cadet,
Muſca prius tenuis reſonantia flumina mundi
Ebibet, & conchis deſtituetur aqua,
Quàm præceptoris nequeam meminſſe laborum
Et gratam mentem non habuiſſe uelim.

IN NATALEM DOMINI. ELEGIA XI.

FEſta ſalutiferi celebremus ut annua Chriſti
Quiſquis ades caſta concipe uota fide.

Debita fumantes uramus thura per aras
Quæ dat longinquus diues odoris Arabs.
Te pie Christe precor conatibus annue nostris
Languida concussæ tu rege uela ratis.
Vt tibi digna tuo dicamus carmina festo
Et ueniat quo nunc noster anhelat equus.
Exoritur nunc lux quæ si non orta fuisset
Nos Deus in stygias præcipitasset aquas.
Hæc est illa dies toties optata Prophetis,
Hæc est quam poscunt secula multa patres.
Salue festa dies cunctis celebranda diebus
O fortunatam terq; quaterq; diem.
Qua patris æterni, qui continet omnia, gnatus,
Qui regit & ualida condita cuncta manu,
Quem non comprehendit sinuosi terminus orbis
Quem non cœlorum machina tota capit,
Virginis intactæ grauidam descendit in aluum
Aluo uirginea sustinuitq; geri.
Omnia qui finxit confingitur artubus ipse
Omnia qui fecit factus & ipse miser.
Pendet ab uberibus nutritus lacte parentis lactat
Numine qui nutrit cuncta creata suo.
„Vt ros fœcundus descendit ab aëre puro
„ Terram nunc sterilem sponte uirere facit.
Hic quoque sic lapsus per nescia membra uirilis
Seminis, ex pura uirgine factus homo est.

Virginis

Virginis ergò ſtupent, non mirum, corda Mariæ
Nec non paſtorum pectora tota ſtupent.
Candida cœlorum mirantur & agmina ſummè
Ardua dum claris uocibus æthra ſonat.
O quantum nobis lux contulit iſta bonorum
Qua nobis Chriſtus uirgine natus adeſt.
Montibus incultis ſudabat roſida mella
Ilex plena fauis, lac niueumq́; dabat.
Saxaq; Nectareos fuderunt ardua flores
Syluestres ſpinæ dulcia uina dabant.
Ipſe domum Iudæ ſterilem floreſcere fecit
Vnde uelut ueteri ceſpite germen adeſt.
Te ueniente uenit noſtræ ſpes uera ſalutis
Et perijt ſerpens ſibila colla tumens.
Pro tantis meritis quas grates Chriſte feremus
Et tibi quas laudes noſtra Thalia canet?
Proh dolor : hîc imis ſunt noſtra ſepulta tenebris
Pectora, non noſcunt munera tanta Dei.
Non ſumus ingrati tantum, ſed talia Chriſti
Munera, pro nihilo peſsimus orbis habet.
Sic quoque cum primum ſuperas es natus in auras
Virgine, felici ſydere, Chriſte, ſacra.
Iuſticiam cupiens quondam quam perdidit Adam
Nobis infeſta reddere morte tua.
Ne mors in miſeros poſthac ſua ſpicula tendat
In nos ne poſthac dira uenena uomat.

Audit

Herodes

Audit Idumæo dum Rex hæc sanguine cretus
Quod sumas Solymæ sceptra potente manu.
Mox sua uipereæ rapiunt præcordia flammæ iratus saevit
Atq; Palestina totus in urbe furit.
Hem quid? deijciar regno? dixit, cape miles
Tela, fac infantum sanguine Bethla fluat.
Hunc licet occultè puerum non perdere solum,
Tradite crudeli milia multa neci.
Vt sic iste cadat multis in milibus unus
Huius delecti quem fore spero reum.
Quid fit? at illius conatum ridet inanem
Qui sedet ætherei rector in arce poli.
Non minus euadis crudelem Christe Tyrannum
Telaq; uersuti sanguinolenta uiri.
O insane times frustra ne paruulus iste
Imperij rapiat frena superba tui.
Non cupit insani tua regia munera mundi
Quas uel habet fluidas India diues opes.
Hunc quid opes mũdi moueant? quid regna? qd aurum?
Subsunt imperio condita cuncta suo.
Venit ut imperium Stygij Plutonis acerbum infernum
Frangeret, atque daret gaudia uera suis.
Huius læticiæ communes, Christe, precamur
Fac qui te colimus non dubitante fide.

Ad

AD OLAVUM PETRI CONSULEM RIPENSEM.

ELEGIA XII.

VT uiguêre sacræ Ciceronis tempore leges
Inclita cùm bello libera Roma fuit.
Imperiumq; in flore stetit: tunc dura tyranni
Impietas isto tempore spreta fuit.
Quo poterat tunc quisque sacras præstare studebat
Naturæ leges & sacra iura fori.
Quod sibi, qui nollet socio fecisse, putabant
Hunc rectæ mentis semina nulla sequi.
Talibus & normis patriæ Respublica floret,
Quæ regitur summis, præsul amande uiris.
Non minus hæc sacro uirtutum semine splendet
Quàm quondam Cicero cùm sacra iura dabat.
Dura sed heu quæ sit leuis inclementia fati?
Vel quid Parcarum numina dira mouet?
Quod sic heroum celeri pede fila uirorum
Scindunt, quæ firmo sunt bene torta colo,
Quorum consilio regitur Respublica, quorum
Ingenio florent dogmata sacra uirûm.
Nosti diuinum sapientis nomen Iuli
Anteà fatales quem rapuêre Deæ.

Infir=

Infirmo rapuêre breuem de corpore uitam
Nomen in æternum uiuere fama iubet.
Scilicet ipse suam patriam uirtutibus auxit
Innumeris: patriæ portus & aura fuit.
Arbiter ille fuit sincerus & optimus æqui
Iudicium summa dexteritate tulit.
Et sciuit dubias prudens discernere causas
Nequìcquam rapidis litibus aptus erat.
Composuit cunctas moderata mente querelas
Quæ clarum uirtus auget honore uirum.
Ille dolore graui quoq; saucia corda leuabat
Consilij ignaris consiliumq́; dedit.
Hoc autore, etiam quæuis iniuria cessit,
Namq́; homini tantus candor & ardor erat.
Hunc igitur meritò Respublica plangit ademptum
Ornatum tanta sedulitate uirum.
Sed quia nunc celsi statuit regnator Olympi
Illius ut caperes munia summa uiri
Paulatim posuit Respublica mœsta querelas
Incepit lacrymas attenuare suas.
Nam tua contendit saltem nunc æmula uirtus
Ipsius ut similis laudibus esse queas.
Ipsius intueor quoties, doctissime, laudes
Præsul, & ingenui munera larga uiri.
Conueniunt mihi crede tuis uirtutibus æquè
Ipsius ac similes dotibus esse queant.

Quid multis iuuat ergò tuas describere laudes
Laudibus es maior, præsul amande, meis.
Ipsius inspicies tantum præconia laudum
Quæ non sunt meritis anteferenda tuis.

AD FRANCISCVM MATTHIAE PATREM.

ELEGIA XIII.

VEre nouo genitor suauißime penè peracto
Frigoris à nobis plena recesßit hyems.
En, uiridi rursus uestit se gramine tellus
Atq; suo domino munera digna refert.
Iam sua robusti renouarunt arua coloni
Iam sua diuiduus semina sulcus habet.
Et nemorum solamen auis sua munera confert
Auditur uarios mille referre modos.
Omnia nunc rident: niuea, nunc lilia nymphæ
Decerpunt, florum & nomina multa manu.
Vnde sibi caris detexunt florida serta
Sertaq; puniceis florida mixta rosis.
Omnia nunc rident: at sors inimica fatigat
Me solum, heu miserum quem mala tanta premũt.
Aut dirum fragiles frigus mihi conficit artus
Contundens uitæ squallida membra meæ.

Feruidus aut nostros, heu, heu, calor inficit artus
Quo proprias uires corpus habere nequit.
Non iuuenile mihi decus est : confecerat ora
Pallor, designat membra colore suo.
Vix uitalis adhuc ducit mihi spiritus auras
Vix facit officium lingua tenella suum.
Destituor cunctis defectus uiribus æger
Spem medici uitæ deposuêre meæ.
Est mihi nunc patriam dulcem spes nulla uidendi
Teq́;, tuosq́; lares, ô uenerande pater.
Nec uos, germani, mentis pars maxima nostræ
O fratres, animæ maxima cura meæ.
Sed tu quid dices genitor dulcißime, mortis
Cum ueniet nati nuncia fama tui?
An tua non tristes cingent præcordia curæ?
Et uultum madidis nonne rigabis aquis?
Non ducis toto gemitus de pectore mœstos?
Singultus imis cordibus anne trahis?
Hæc quoties plangens soli tibi, pectore, dicis
Nate leuamen ubi es? nunc ubi nate iaces?
O utinam nunquam peregrinas isset ad oras
Nunc esset patrio mortuus ille solo.
Hîc sua plorarem solito feralia busto
Vt fierent lacrymis sic madefacta meis.
Vos igitur Musæ, patrias cum liquimus oras
Quò possem uestris deditus esse sacris,

Ferte salutiferas herbas, medicina paranda est
Ne mea mors longa lumina nocte premat.
Et uos Castalides date frigida pocula nobis
Vt pereat tantus pectore, quæso, calor.
Ne fiam caro genitori funeris autor
Solamen cuius dulce superstes eram.
Sic mea mens longos uobis inseruiat annos
Pro meritis uestris munera digna dabit.
Tu quoque Christe potens ægris medicamina præbe
Me nunc ô tantis exime Christe malis.

AD M. IOHANNEM CANVTIVM ECCLESIAE RIPENSIS CANONICVM ET LECTOREM.

ELEGIA XIIII.

CVm nihil auxilij superest, tunc uota supersunt
Vota relata quidem non dubitante fide.
Vota mouent superos, si sint modo iusta, piorū
En, uires uitæ uota dedêre meæ.
Nam Deus omnipotens uasti regnator Olympi
Non surda nostras audijt aure preces.
Restituit miserum metuentem mille pericla
Ipsi cum nostras eloquar ore preces.

Summe pater rerum cunctarum rector & autor
Cuius sunt forti cuncta creata manu.
Siue uoles firmum morbo affecisse maligno,
Siue uoles ægrum restituisse, potes.
Est tibi uel quiduis faciendi plena potestas
Omnia nam nutu stantq; caduntq; tuo.
En, iaceo prorsus cunctis sine uiribus æger,
En, iaceo minimi nescius auxilij.
Nil medicina mihi prodest, est nulla potestas
Herbarum, miserum me mea fata uocant,
Tu nisi consilium nostri das, Christe, doloris
Tu nisi me morbo nunc releuare uoles.
Ergò age nunc nostro tandem succurre dolori
Pectore fac nostro decdiat iste calor.
Pro tanto meritas seruatus munere grates
Ipse feram, ô uitæ spesq; salusq; meæ.
Temporibus uitæ referam tua munera cunctis
In multos unquam non peritura dies.
Ipse tuas cingam sertis fragrantibus aras
Pro meritis addam pinguia thura tuis.
Talia, me dicente, preces sacra numina tangunt
Permittunt nostras pondus habere preces.
Nam nunc membra suas repetunt mea languida uires
Robore præterito iam redeunte mihi.
Vt pner impubis pedibus non firmus eundo
Vacillat uarijs dum cupit ire modis.

Sic ego nunc longa quoque desuetudine fessus
Incipio gressus iam renouare meos.
Dum iuuat irriguos spacior iam solus ad hortos
Hîc ubi Leucoreis perfluit unda uadis.
Non mea membra tremunt adeò, non halitus oris
Aret, torrescunt nunc minus ora siti.
Iam iuuenile decus rursus mea tempora uestit,
Iam uiget in membris qui fuit ante calor.
Ergò sopore queo totas consumere noctes
Quæ nobis tandem non uigilanter eunt.
Nunc igitur mecum dulci mihi iunctus amore
Iohannes summo fer sacra uota Deo.
Mecum templa petas ornatus uestibus albis
Indutus tyrio murice solus eris.
Munere solus enim sacras fungeris ad aras
Ex merito superis optima thura dabis.
Ipse quidem præsens sociusq; comesq; sacrorum
Adsim quo iustum perficiatur opus.
Sed quibus ipsius tractemus præmia uerbis
Huic quibus aut dabimus debita dona modis.
Pœonias herbas dabimus neque thura Sabæi
Vel quas fert gratas India diues opes.
Grata Deo pietas est & sine labe uoluntas
Quæ semper gnati flagrat amore sui.
Christe salutifero qui cœlum numine torques
Qui nostræ curam & Christe salutis agis.

Ex imo meritas fundo tibi pectore grates
Gratia pro meritis sit tibi summa tuis.
Tu facis ut uideant clarum mea lumina cœlum
Hunc facis ut uideant lumina nostra diem.
Teq́; iubente uigor rediјt in corpore toto:
Sic aliquid fieri te uoluisse sat est.
Ergò te cunctos semper celebrabo per annos
Et tua perpetuò carmine facta canam.
Tu nostro tantum successus adde labori
Dum meus in tali puluere sudat equus.

IN RESVRRECTIONEM CHRISTI.

ELEGIA XV.

NEscio quo mea mens agitatur numine, quoue
Nunc splendore sacro pectora nostra nitẽt.
Tempora cũcta mihi ridẽt, mihi pulchra uidẽtur
Omnia q̃ circum lumina nostra uident.
Nunc Philomela graues demulcet carmine mentes,
Nunc Merulus dulci cantica uoce refert.
Sic reliquæ uolucres dulci modulamine certant
Quæ poßit multis exuperare sonis.
Omnia nunc frondent, omnis nunc parturit arbos,
Et sua gramineus munera campus habet.

E cœlo nubes Zephyro ſpirante recedunt
En, uer purpureum commoda cuncta parit.
Tantorum forſan ſit propria cauſa bonorum
Quæ præbet cunctis gaudia tanta pijs.
Quod redijt dominus Stygiorum uictor ab umbris
Deducens Stygio carcere, morte, pios.
Hei hei quàm nimium congreſſus Marte ſecundo
Ipſe triumphator clara trophæa tulit.
Infernum Satanam ſuperat, uictorq; catenis
Vinxit, caſtra ſua fregit iniqua manu.
Impiger ut quondam Samſon periturus ab hoſte
Cum finem uitæ ſenſit adeſſe ſuæ.
Hoſtes quo poterat moriturus perdere ſæuos
Euertit proprijs uiribus ille domum.
Abſtulit & forti fractas è cardine portas,
Erupit medio ſeptus ab hoſte ſimul.
Sic Chriſtus ſæuum poſſet quò morte Draconem
Perdere, ſerpentis toxica nigra tulit.
Vt ſacra ſaluifici rodens calcanea Chriſti
Frangat maxillæ tempora dira ſuæ.
Ne queat ulterius Stygij nos labe ueneni
Lædere, non aliqua parte nocere pijs.
Sic domitis tandem Stygiorum uiribus, ipſa
Deuicta, Chriſti uulnere, morte fera.
Clauſa diu nobis aperit cœleſtia regna
Ius dedit & celſi ſumma tenere poli.

Nulla

Nulla queunt nobis uel summa nocere pericla
Nec potis est stimulis Tartarus ipse suis.
Hic quia saluificus mortis deuictor Iesus
Permansit: cuncti uicimus imperium.
Lætior ergò simul celebrat pia turba triumphum
Cantans per uarios carmina sacra sonos.
Nec non & rerum series hunc excipit omnis,
Nam sunt in reditu cuncta nouata ducis.
Hunc etiam sancto nos nunc celebremus honore
Paschalem toto pectore & ore diem.
Fermento careant omni pia corda uetusto
Fermentum repetant pectora nostra nouum.
Exuat omnis homo peccatum, sitq; sepultum
Vt teneant clari, regna beata, poli.
Ille dies ueniet tandem quo nostra sepulchris
Surgent, per sonitum, membra nouata, tubæ.
Tum uelut ex terræ scrobibus uenit ante sepultum
Semen, per lætos & dominatur agros.
Funereis ueniet lætus sic quisq; sepulchris
Et dicet summo cantica læta Deo.
Tum ueteremq; grauem deponent corpora molem
Alpina fient candidiora niue.
Tunc dabitur præsens summum celebrare Tonantem
Tunc dabitur tota cernere fronte Deum.
O nimium fœlix, ô terq; quaterq; beatum
Cui licet hæc oculis cernere tanta suis.

Hîc æterna quies, hîc pax, hîc summa uoluptas,
Angelici cernes agmina multa chori.
Qui simul unanimes dicunt pia carmina Christo
Vulnere qui peperit commoda tanta suo.
Fac nos participes tantorum, Christe, bonorum
Fac nos ætherei regna tenere poli.
Vt tibi cum sancto resonemus carmina cœtu
Dicamus laudes tempus in omne tuas.

IN NATALEM M. IOHAN: GEORGII VIBERGII.

ELEGIA XVI.

Romani rediijt nunc lux uigesima Martis
Qua læto & fausto sydere natus eras.
Hunc sine labe diem quōdam celebrabat alumnus
Sulmonis clarus Naso poeta suum.
Phocaico uestes gestauit murice tinctas
Virgineos ducens lætus in orbe choros.
Thespiadum retulit fragrantia serta sororum
Dum premeret digitis fila canora suis.
Cum placidas tali tu sis productus in auras
Luce, decet clarum te celebrare diem.

Cum nymphis faciles nunc exerceto choreas
Grataq; mellifluæ plectra moueto lyræ.
Pectore de tristi uigilantes pellito curas
Quæ debes genio soluere, solue tuo.
Fac croceos cingas redolenti flore capillos
Et pro natali suscipe uota die.
Autorem uitæ gratis celebrato Camœnis
Qui dedit ingenio flumina larga tuo.
Te nascente simul riserunt numina cœli
Arrisit summo Iuppiter ipse polo.
Sydera læta tuo placidè fulsere sub ortu
Vibrabant oculos cœlica signa suos.
Scilicet in primo degebat cardine cœli
Erigones (mirum) fulgida stella piæ.
Quæ tibi doctrinæ & uirtutis munera donat
Et cultum uarijs artibus ingenium.
Sed Mars, heu, quarto cernens ex limine sæuus
Vix bona concedit posse tenere patris.
Penniger ac Hermes pulchra de Pleiade natus
En, tua sollicito corda dolore grauat.
Extincta flebis properata morte propinquos
Corrumpens lachrymis lumina sæpe pijs.
Et monet ut caueas socijs secreta benignis
Credere, uel iunctis sanguinitate uiris.
Dilacerare tuam cupient sine crimine famam
Qua nullum est toto maius in orbe decus.

In Stygiam uellent, si possent forte, paludem
Trudere, uel tali te lacerare modo.
At Deus æthereus uerbo qui cuncta gubernat
Cum petimus, precibus cedere fata iubet.
Cernis & in nona coniunctos arce, seuerum
Falciferum, & placidam te cytherea Venus.
Viribus ingenij talis coniunctio prodest
Nascenti Bembo fulsit & iste situs.
Sed tamen inceptos non raro turbat amores
Et mentes falsa suspitione mouet.
Hac coniuncta domo tibi pars feret optima quæq;
Fortunæ, & meritis munera digna tuis.
Vt felix abeas peregrinos hospes in agros
Efficit & longas ire redire uias.
Doctrinæq; auidum pectus tibi donat adesse
Vt non nota alijs cernere multa queas.
Insuper undecima læti regione triumphant
Cynthia magnanimo cum Ioue Luna patre.
Hic nisi retrogrado discurreret ordine, certo
Adderet hic uitæ commoda multa tuæ.
Attamen in propria retrogradus arce triumphat
Hunc lætus semper gaudet habere locum.
Ergò tibi placidæ promittunt tempora uitæ,
Larga promittunt aurea dona manu.
Sic coniuncta situ cœlestia sydera fausto
Significant uitæ tempora læta tuæ.

Solue

Solue Deo grates, dubio nec credito casu
Sed data consilio, munera tanta, Dei.
Vtq; regat uitam, facies ardentia uota,
Aeterno Christus de genitore satus.
Post etiam positis libemus pocula curis
Læticiæ fons sit sed Deus ipse tuæ.
Et cytharam tenero nunc pollice tange sonoram
Effundens uarijs carmina blanda modis.
Sic facilis fiet nisi me præsagia fallunt
Pulchra puella mihi, pulchra puella tibi.
Transeat ille dies nobis sine nubibus atris
Lætior ut redeat de bonitate Dei.

AD TVMVLVM FRATRVM.

ELEGIA XVII.

DAulias heu fœtus gemit ut Philomela relictos
Et dolet amissum casta columba uirum:
Sic quoque uos mœsta gemuerunt uoce sorores
Purpureas lacrymis permaducre genas.
Atq; uicem uestram Dryades doluêre puellæ
Ambo quod miserè sic periêre simul.
Quanto uestra magis miseri, nunc fata dolerem
Vos immatura quæ rapuêre die.

Vnica quos rapidas mater produxit in auras
Quæ nobis primum uiuere sola dedit.
Quæ uos ergò mali rapit inclementia fati?
Siccine mors fera mors optima quæq; rapit?
Non metit ante diem fœcundas messor aristas
Succida nec pauidæ uellera carpit ouis.
Nec capit immatura rudis uel poma colonus
Nec bona quæ uiridis munera campus habet.
At uos mors Stygijs, annis crescentibus, undis
Mersit, scindentes stamina torta Deæ.
Quid queror? an lachrymis uel questu fata mouentur?
An diram mortem nostra querela mouet?
O mors surda nimis, nimis es truculenta petenti
Nunquàm tu surda percipis aure preces.
Gramina scissa semel latis moriuntur in aruis
Vomeribus, dura morte sepulta iacent.
Deinde suam repetunt aliquot post tempora uitam
Sub uiridi tandem cespite læta uirent.
Sic quoque decedens iam Sol decliuis Olympo
Occidit, & moriens astra nitere facit.
Ac ubi flammiferum Sol lauerit æquore currum
Ad nos auricomo lumine mane redit.
Sed cum nigra semel Stygij nos fluminis unda
Lauerit hinc Orci ianua clausa manet.
Rupta semel duræ non nectunt stamina Parcæ,
Illarum pensa sed stabit absq; colus.

Hæc

Hæc erit ergò meæ nunc consolatio mentis
  Hoc etiam multum pectora nostra leuat.
Quod simul hinc quondam surgemus uoce Tonantis
  Cùm dederint magnæ murmura summa tubæ.

IN NVPTIIS D. IACOBI SEVERINI RIPENSIS.

ELEGIA XVIII.

GRatia supremo debetur summa Tonanti,
  Iacobe, ô patrij gloria magna soli,
Quòd genus humanum fœcundum condidit, æquis
  Legibus, & sanxit fœdera connubij.
Fœdera sancta quibus sexus copulentur honestè
  Vt generent casto pignora cara thoro.
Consilio domini certo mandata uoluntas
  Ista Deum montem comprobat esse bonam.
Nam uelut ex patrio generatur semine proles
  Viuida quæ patris substat imago sui.
Sic pater æternus fœcundo semine uerbi
  Cœlestes gnatos gignit, alitq;, sui.
Quod sonat ac toto uires acquirit in orbe
  Et facit ætheream nos habitare domum.

Deinde

Deinde uelut genitam prolem seruare parentes
  Officio, curis, atq; labore student.
Corpus alunt, & ueste tegunt, nocumenta repellunt,
  Moribus informant, dogmata sacra docent.
Sic genitam seruat sermonis semine prolem
  Creditur ætherei qui pater esse chori.
Scilicet hanc nutrit uiuo sermone salutis
  Hanc fouet & sancto numine semper alit.
Horrida cum teneros corrumpunt frigora gnatos
  Cum rodit scabies membra tenella putris.
Frigora depellit, cingens nos ueste salutis
  Sanguineaq; toga putrida membra tegit.
Eripit ex dubijs uersantem mille periclis
  Et propter gnatum nos fouet ille suum.
Ex quo tanta Dei bonitas hac lege patescit
  Grato corde pios hanc retinere decet,
Hac in lege uides castæ purissima mentis
  Semina saluifici, qui regit astra, Dei.
Qui tremulis uerè flammis succenset & odit
  Quot Veneris blandæ castra nefanda colunt.
Et trahit ad pœnas leges quicunq; iugales
  Aut uiolant casti uincula sancta thori.
Nam Deus in thalamum duo corpora iunxit amantum
  Inquit, erunt iuncti semper amore duo.
Ergò sacrosanctæ quis frangere uincula legis
  Audeat, aut castum commaculare thorum.

Hunc non ſulphureis credam de montibus ortum?
Aut hunc è Stygio proſiluiſſe lacu?
Hunc ſerpentinæ non transfixere ſagittæ?
Hunc non ſæua lues in ſcelus omne rapit?
Triſtibus exemplis huius miſerabilis œui
Nos docet hanc Dominus ſe reprobare luem.
Fortia nam claræ conſumpſit mœnia Troiæ
Dum læſit Phrygius fœdera ſancta Paris.
Scedaſias etiam uiolant ſine fœdere gnatas
Spartani, & rigido turpiter enſe necant.
Turpiter imperium clarum poſt Sparta reliquit
Quid non quæſo mali ſpurca libido parit?
Temporibus priſcis totum ſic fluctibus orbem
Cœlitus in Stygias præcipitauit aquas.
Inclyta ſic Phrygiæ uaſtauit mœnia Romæ
Quæ ſummum toto ſtabat in orbe caput.
Impuros coluit Veneris quia ſemper amores
Græcia nunc uaſtum cernitur eſſe chaos.
Quid memorem cædes regum? quid Martia bella
In quibus Herculei ſic periêre uiri.
Turnus ut Aeneam percuſsit marmore grandi
Huius & is rurſus foſſus ab enſe cadit.
Hector Achillæo transfixus concidit enſe
At Paridis telo gnatus obit Thetidis.
Sic potuit Paridis magnam ſubuertere Troiam
Perdere magnanimos ſola libido uiros.

Pluri-

Pluribus exemplis uetitos puniuit amores
 Pectora qui casto numine nostra regit.
At fouet ècontra uerbum qui corde fideli
 Illius & casto pectore iussa colit.
Atq; uenenosum qui detestantur amorem
 Hos fouet, hos seruat, liberat atq; regit.
Sic castum Ioseph latebroso carcere clausum
 Eduxit forti tunc Deus ipse manu,
Cùm fuit illiciti falsò insimulatus amoris
 A domini impura coniuge Potipharis.
Sic quia contempsit rutilas Susanna sagittas
 Connubij seruans uincula firma sui.
Hanc Daniel, Domini iussu de morte potenter
 Eripit, inq; reos debita pœna cadit.
Quot quæso sæuis circumuallata periclis
 Iudith erat magnæ forma pudicitiæ.
Sed Deus hanc seruat Veneris quia spicula crudæ
 Contemnit, castum seruat, amatq; thorum.
Liberat hæc patriam multis ex cladibus urbem:
 Magnanimum sternit fœmina casta uirum.
Terret, & ex patria Mauortia castra fugabat:
 In casto tantum pectore robur inest.
Tobias castam quandò sibi iungere Saram
 Coniugij firmo fœdere constituit.
Scilicet obscœnos Veneris quo uitet amores
 Augeat & casto semine stemma suum.

Angelicum

Angelicum ſentit, Domino mandante, iuuamen
Qui tribuit caſto proſpera cuncta thoro
Sic Deus æternam puro qui pectore normam
Conſeruat, caſtos diligit atq; iuuat.
Sic fouet infeſtum qui deteſtantur amorem
Atq; colunt caſta mente pudicitiam.
Hæc quoniam Iacobe facis cariſsime, ſummo
Ne dubita, pietas eſt tua grata, Deo.
Vis potius thalami promittere fœdera ſancti
Quàm uis inſano pectus amore rapi.
Gratulor ergò tuis, Iacobe ô candide, cœptis
Et precor ex animo ſint ea fauſta tibi.
Felices rogo ſint tibi tædæ connubiales
Lætus & ad thalamos carmina pangat hymen.
Vt tua perpetuò ſeruentur pignora, ſanctum
Quæ diſcant ueræ relligionis opus.
Vt ſit amor gnati ſignum cœleſtis amoris
In quo perpetui lucet imago boni.
Ne tua ſuccendant Veneris præcordia flammæ
Quæ ſummi ſpernunt facta ſtupenda Dei.
Ergò Deus uobis benedicat & adſit utriq;
Illius ueſtrum protegat ala caput.
Conatus ueſtros, precor ut Deus ipſe gubernet
Ne ueſtros animos ſordida cura premat.
Longa regat ueſtræ placidè quoq; tempora uitæ
Inq; Deo ſit mens una ſit unus amor.

AD LECTOREM.

ELEGIA XIX.

HAec ego dum iuuenis iuuenilibus integer annis
Imparibus lusi carmina pauca modis,
Vix transgressus eram quarti confinia lustri
In summo uiridis flore iuuenta fuit.
Tunc primùm Aoniam cœpi tentare palestram
Et placidam insuetus concrepuisse lyram.
Pieridum flores primum tunc legimus hortis
Principis Augusti stant ubi regna ducis.
Vt fatear, sum sæpe quidem, me iudice, lapsus
Dum nimis ad metam currere tendit equus.
Sed dare tu nostræ ueniam dignare iuuentæ
Fallitur heu multis cæca iuuenta modis.
Hinc dabimus meliora tibi crescentibus annis
Quæ quoque sint doctis carmina grata uiris.
Si nostris numeris iudex nunc æquus haberis
Siq; uoles iusti iudicis esse loco.
Ista tuum nondum si pectus causa mouebit
Te ciet ingenij conscia culpa mei.
Ipse quidem agnosco quàm non sit prompta facultas
Condendi uincto uerba ligata pede.
Ergò meis ueniam lector des quæso Camœnis
Lapsa quibus, iuuenis sit mea musa, modis.

Sic tibi Thespiades sacro ex Helicone sorores
Præses & Aoniæ flauus Apollo lyræ,
Pro meritis tribuant faciles in carmine uires
Vt sic fonte fluant uberiore tibi.
Non moror ullorum suffragia praua Cyclopum
Vipereo quorum pectora felle madent.
Quiq; theonino hæc arrodere dente laborant
Quæ sunt indicij laude minora sui.
Indoctis placuisse uiris est gloria nulla:
Laus est si docti carmina nostra probent.

IOHANNIS FRANCISCI RIPENSIS EPIGRAMMATON LIBER.

AD M. IOHANNEM SVANINGIVM ECCLESIAE RIPENSIS DECANVM.

VITEBERGAE.

1554.

27

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

IOHANNIS FRANCISCI RIPENSIS EPIGRAMMATON LIBER.

AD M. IOHANNEM SVANINgium Ecclesiæ Ripensis Decanum.

VNice Mecœnas, cordis pars maxima nostri
Suaningi, ô patrij gloria prima soli.
Vt quoq; tu nostris leuibus celebrêre tabellis
Hoc mea te donat paruula Musa libro.
At mihi cur donas, inquis, leue munus amico?
Non ego maiori munere dignus eram?
Dignus eras fateor, sed uir uenerande, facultas
Ingenij prohibet mittere plura mei.
Salsa minus, cur hæc & sunt Epigrammata, dicis,
Cur ea conspersit non tua Musa iocis?
Rarus erat tunc hæc quo lusi tempore risus
Pectora nostra grauis plena doloris erant.
Carmina non ueniunt animo nisi læta sereno,
Ergò quî tristis scripta iocosa darem?

AD EVNDEM.

SI mea quæ primæ scripsi sub uere iuuentæ
Suaningi, placida carmina mente leges,
Tūc feret autumnus tibi plurima carmina, quan- (do
Vberiore mihi flumine Musa fluet.

EPITAPHIVM M. GVIDONIS LANG, EQVItis aurati, & Ecclesiæ Ripensis Decani.

NObilium ueteri Langorum stemmate natus
Heu iacet in gelida Guido sepultus humo.
Nobile non tantum generosis nomen auitis
Traxit, uel clari nobilitate patris.
Quin etiam uerbi diuini captus amore
Auxit & hic titulum relligione suum.
Officij postquàm sacri fuit auctus honore
Ripensis primum cùmq; Decanus erat.
Multorum fremitus temnens, irasq; minasq;
Defendit uerbi semina pura Dei.
Ignauos Monachos simul impurosq; Papistas
Eiecit templis, non sine laude, sacris.
Hæc nostri similem non uidit temporis ætas
Nec uirtute parem secla futura dabunt.

Nunc

Nunc igitur patriæ decus ô, quoq; gloria terræ
Perpetuò salue, perpetuoq; uale.

IN TVMVLVM GEORGII PETRI IVLII

Consulis Ripensis.

SI prius hic gelidum meruerunt funera luctum
Iustus in hac unquàm si fuit urbe dolor,
Edere iam queruli lugubria signa doloris
Tristibus intentos luctibus esse decet.
Crudeles, non dum completo stamine, Parcæ
Clauserunt Iulij, lumina clara, pij.
Inclita si longos uirtus deducit in annos
Tempora, uel Graiæ Romulidesq; deæ,
Nestoreum minus hic felix quid uixit in œuum
Omnes Musarum quem coluere chori.
Cernere seu mores cupias, uitamq; pudicam
Seu iuuat ingenij munera larga sui,
Ex omni prorsus diuinum parte uidebis
Firmaq; iudicij pondera stare sui.
Ciuibus ille suas quanta sacra iura profanis
Tradebat iusti dexteritate fori?
Quicquid erat solus potuit præstare, leuabat
Oppressos solus consiliumq; dabat.
Molliter ergò tuis meritis requiesce sepulchro
Dum Deus ingenti te uocet inde tuba.

AD M. IOHANNEM ARCHIDIACANVM.

FOrte diu celebrem laudat quod noſtra Thalia
Miraris, patrij, uir uenerande, ſoli.
Nulla tuam quæſo capiat miratio mentem,
Exiguus magnam riuulus auget aquam.

IN TIMONEM.

QVòd natura homini dederat, rerũq; creator
Perfectum ut binis auribus eſſet opus.
Solã, ſed uocis quæ ferret murmura, linguã
Crede mihi, firma non ratione caret.
Scilicet ut linguam diſcas cohibere loquacem
Auribus & referas nil niſi nota tuis.
Quæſo tuæ ſtrictè quàm ſeruas frena loquelæ?
Qui quod ſtultorum eſt, non tibi nota refers.
Fac ergò admonitus linguæ iam frena coherce,
Et de non notis deſine uelle loqui.
Vel te depingam proprio (mihi crede) colore
Nominis ut diſcas ſignificata tui.

In fu-

IN FVNERE GEORGII PETRI R. M. QVAEstoris, Anna uxor.

ERgò marite iaces defunctus care sepulchro?
Ergò te gelidi nunc tegit umbra soli?
Ergò ego quæ fueram præstanti nupta marito,
Nunc cubo deserto sola, marite, toro?
Non, utinam nobis est uir dum primus ademptus
Traxissem socij iura secunda tori.
Hæc ego quæ tristi fundo suspiria corde
Et fluit ex oculis quæ uaga gutta meis.
Non toties mœstis læsissent lumina signis
Atq; minus madidis dicerer esse genis.
Tempora præteritos consumunt sera dolores
Et clam per tacitum tempus abire solent.
Sed mihi iam luctus renouarunt ista priores
Tempora, quod tanti spes sit adempta uiri.
Aeterna meruit patria quod nomen ab urbe
Officij fecit sedula cura sui.
Hunc quoq; doctorum celebrat pia turba uirorum
Nempe quod illorum fautor & autor erat.
Ergò marite diu tua sit nunc fama superstes
Donec erunt Musæ, carmina donec erunt.

Ad D.

AD D. PETRVM PALLADIVM DIOECESIS Scelandicæ Superatten=dentem.

SAepius arripui calamum uenerande sororum
Fautor, & Aoniæ gloria summa lyræ,
Vt mea, quam posset, caneret te parua Thalia
Imparibus nectens carmina pauca modis.
Musa meis (mirum) cœptis at fortiter instat,
Eripiens manibus carmina nostra meis.
Talia dehinc dura meditatur iurgia lingua
Cur scribis tali carmina pauca uiro?
Immensum potius meruit (mihi crede) uolumen
Palladius quod non promereatur opus?
Quem meritò celebrat docta de Pallade nomen
Namq; est Palladiæ lausq; decusq; scholæ.
Friuola Tartarei mendacia detegit orbis
Qui mala fallaci scandala corde serit.
Atq; docet celsi te scandere culmina cœli
Dæmonis & technas posthabuisse malas.
Qualiacunq; bona mitto tamen accipe mente
Quamuis barbarica sunt malè texta colo.
Sic, iuuenilis adhuc, cum tandem creuerit ætas
Palladio dabimus carmina digna tibi.

AD M. LAVRENTIVM NICOLAI DIOECESIS Vandalicæ Superattendentem.

FAma uolat dulces te deseruisse penates
Et simul officium deseruisse tuum.
Esse quidem toto tibi pectore lætor honores
Auctos officij, uir uenerande, tui.
Attamen haud iustos queo dissimulare dolores
Quin mouear lacrymis, patria cara, tuis.
Doctorem populi quid non liquisse dolebis?
Quid saliens madidis non fluat unda genis?
Hic nam saluifici confessus dogmata Christi
Sincera fidei simplicitate dabat.
Antè fuit patrijs te nullo tempore templis
Eloquio maior, maiorq́; ingenio:
Tu tamen ô longam quamuis deductus ad arcton,
Sis memor oro mei, sum uelut ipse tui.

INFERIAE AD TVMVLVM M. IOHANNIS VARdensis Canonici & pastoris Ecclesiæ Ripensis.

SI decet ad tumulum magnorum flere uirorum
Tristia uel lacrymis rumpere uerba pijs.
Fletibus ô miseri cur nos non soluimur ægris?
Spargimus hei totas cur minus imbe genas?
Aspera naturæ Vardensis debita soluens
Reddidit heu fato stamina rupta suo.
Ripensis quas non laudes Ecclesia debet
Ornato, tanta dexteritate uiro?
Ingenij meruit præstantes munere grates,
Promeruit summum sedulitate decus.
Ergò quid mirum magno celebratur honore
Si careat famæ gloria morte sacræ.

AD D. IOHANNEM GRUNDITH.

NOnne miser frustrà terram proscindit arator
Si sterilis maneat tempore meßis ager,
Et uirides frustrà num nectit uitibus uuas
Nulla sub autumno si dare uina queant?
Non magis his fructum præceptor ferre uideris
Munera non grato si tua dextra dedit.
Maxima se meritò tibi qui debere fatentur
Pro meritis reddunt, hei, maledicta tuis.
I, nunc ingratis dabis hinc bona munera: mentem
Vertere non gratam gratia nulla potest.

EPITAPHIVM M. SEVERINI ANDREAE
Canonici Ripenſis.

HIc ego Seuerinus parua conſtringor in urna
Hac iaceo nigra contumulatus humo.
Quam toties pedibus calcas, totiesq́; reuiſis
Inſiſtens, lector, greßibus usq́; tuis.
Nunc quod es ante fui, talis te forma ſequetur
Nunc qualem membris fata dedêre meis.
Oſſa cubant tumulo, ſuperas ſed mens colit arces
Præſtitit id nobis nil niſi ſola fides.
Pectore qua colui ſummum ſimul ore Tonantem
Altera cum nobis uita ſuperſtes erat.
Hæc cum ſcripta uides noſtro præfixa ſepulcro
Poſtremæ ſortis te meminiſſe decet.
Vna, nam mortis ſubeuntur funera, ſorte
Mortales cunctos talia fata manent.

AD VIBERGIVM.

SI dare diuitias Crœſo ſit ineptia ſumma
Vel nummos Craßi multiplicare ſenis.
Quem mea ſtulta precor faciet dementia finem
Quod mea nunc uati carmina mitto tibi.

IOHAN. FRANCISCI

QVERELA DE OBITV IOHANNIS LESCHII.

SIccine Mars ô Mars indoctos atq; peritos
Vna proh sœua falce necare soles?
Quæ fera te duris egit uesania fatis
Hunc quòd uitali luce carere uelis?
Quem simul unanimo fouerunt semper amore
Doctæ tres Charites, Pieridesq; nouem.
Tu quoque qui primo uiridis sub flore iuuentæ
Iußisti hunc Martis signa cruenta sequi.
Hunc ergò miserum tua sub uexilla uocasti?
Exitio ut dirum persequeretur opus?
Sed queror, hei frustra, nam pondera nulla querelæ
Armipotens nostræ iam sinit esse Deus.
Nil animi, nil hîc magnorum gloria regum
Corpora uel ualido robore firma ualent.
Lætifer horrisoni tormenti conterit ictus
Indigna ausuros prælia sorte uiros.
Inuentum crudele dabas, nequißime, quisquis
Tormenti primus diceris esse faber.
Leschius haud dura iacuisset morte necatus
Qui prius insigni robore clarus erat,
Si non igne globos docuisses mittere, tantum
Roboris egregij si ualuisset honos.

IN TVLIVM.

SCribere me quereris semper mala carmina, Tuli.
Ipse nihil scribens, at meliora facis.

AD NICOLAVM
TOVVSCHO VRBIS
Ripensis Præfectum.

PLebe trahens uicta iuris doctißime nomen
Ingens ô patrij lausq; decusq; fori.
Aeterni quamuis tua cura uolumina iuris
Seruat, quæ summa sedulitate legis.
Vt placidæ semper cunctos in pace gubernes
Vt sic confirmes publica iura simul.
Vnde datur longos summum tibi nomen in annos
Vnde queas sera posteritate coli.
Attamen his fessus curis quandoq;, Camœnæ
Pauxillum tribuas temporis oro meæ.
Sic tibi uenturis melius firmatus ab annis
Fortè canam meritis munera digna tuis.

AD M. IOHANNEM CANVTIVM CANONICVM & Lectorem Ripensem.

VEstra meam iubeo cùm tecta subire Camœnam
Tunc pauet, & taciti signa pudoris habet.
Non mirum, duræ timet ut des singula limæ
Quæ sunt ingenij laude minora tui.
Ipse canis cultum docta testudine carmen
Quod poßit summos exhilarare Deos.
Siue ferenda dabis cartis pede uerba soluto
Siue uelis certis nectere uerba modis.
Hic uiget ingenium docti Sulmonis alumni,
Illic ingenium sed Ciceronis habes.
Quæ tamen at nostro maneat fortuna libello,
Me tibi sincerus scribere iußit amor.

INFERIAE AD MATRIS TVMVLVM.

CVm prius ad miseræ lacrymabā busta parentis
Atq; dabam querulo tristia uerba sono.
Anxia sollicito ducens suspiria corde,
Dirus nam preßit pectora nostra dolor.

Tristibus

Tristibus illa meis tunc est commota querelis
Adiecit dictis talia uerba meis.
Gnate, pijs finem lacrymis ô des rogo, uitæ
Mutarunt nostræ fata benigna statum.
Dulcia pro lacrymis tribuerunt gaudia mœstis
Tristibus à curis ocia læta tuli.
Est infensa mihi somnus mors facta quietus
Nam mens sinceræ tempora pacis agit.
Muneris hoc Christi est, cui sum confisa, per ipsum
Offertur ueris gratia uera pijs.
Auribus hæc cupidis hausi dum uerba, recessit,
Auribus ô nimium uox bene grata meis.

AD IACOBVM SEVERINVM.

ILle tuus, primos non ultimus inter amicos
Quod mittit digitis pauca notata suis,
Causa fuit ueteris sincerus candor amoris:
Carmina scripsit amor, carmina misit amor.

AD M. MARTINVM SIMONEM.

ZOdiaci ter signa ferè iam Phœbus obiuit
Quo sumpsi mensæ fercula prima tuæ.

Interea de te tot munera digna recepi
Munera uix uerbis enumeranda meis.
Cretica quot uirides uindemia porrigit uuas
Præstita sunt per te tot benefacta mihi.
Qualia nunc igitur poscis tibi munera reddi?
Anne cupis meritis munera digna tuis?
Si mihi diuitias Crœsi Rhamnusia præstet
Quas uel habet Craßi diuitis arca potens.
Non tamen ex æquo tibi reddam munera: quid nunc
Cùm fortuna mihi munera pauca dedit?
Reddere uelle quidem fert mens & prompta uoluntas,
Hac sis contentus, dulcis amice, precor.

AD M. IOHANNEM GEORGIVM VIBERGIVM.

NObile cum resonas docta testudine carmen
Et teris argutæ plectra sonora lyræ.
Tunc uideor celsi raptus super æthera cœli
Cernere sublimem cum Ganimede Iouem.
Me trahis ac quondam Delphinas traxit Arion
Per summas Pelagi dum ueheretur aquas.
Quid conor tantas iuuenili carmine laudes
Dicere? quot dotes nobile pectus habes?

IN TVMVLVM D. IOHANNIS SEVERINI RIPENSIS.

HAec ſacra buſta uidens lacrymas effūde uiator
Spargere largifluo te decet imbre genas.
Hoc iacet in tumulo defunctus tempora lucis
Proh dolor, Aonij portio magna chori.
Qui ſanctum Chriſti ſpargebat dogma Viellæ
Penè Lycaonio quæ iacet acta polo.
Hic fuit inſigni fidus cum laude miniſter
Sparſit & æterni ſemina uera Dei.
Et uigil excubias egit ne turba malorum
Imbelles Chriſti dilaceraret oues.
Nobis hunc meritò nos ergo dolemus ademptum
Tam cito funebres quem rapuêre Deæ.
Siccine mors ô mors celeri pede fata repoſcis?
Sic Lacheſis frangens ſtamina firma rapis?
O miſerum mortale genus, quo uanius eſt nil:
Semper ad interitum turba parata ſumus.

AD IOHANNEM SECKERVVITZ VRATISLAVIENSEM.

MIraris forſan tibi quòd mea carmina mitto,
Iohannes, Clarij portio rara chori.

Ipse canas blando cum dulcia carmina plectro
Sanè Phœbæa carmina digna chely.
In uirides syluas dicis me ligna referre,
In mare ceruleam mittere fontis aquam.
Me dare gramineo uiridantia gramina campo
Auricomo, dices, poma uel Alcinoo.
Iure tuo quamuis hæc dicas, attamen istis
Si leuibus rebus iungere magna decet,
Ponimus Ionico Phœbo sua plectra lyramq;
Arcadico dabimus plectra sonora Deo.
Strymonio tribuunt sua bellica munera Marti
Ogygio tribuunt pinguia musta Deo.
Vt proprijs semper sacrantur numina rebus,
Sic sacrata tibi carmina nostra uolo.

IN OBITVM D. IACOBI CORTENBECHII.

IAm tua sollicitis Iacobe perempta periclis
In tumulis gelidis molliter ossa cubant.
Iamq; iaces lacrymis curisq; peremptus acerbis
Vidimus atq; quibus tempora plena malis.
Mollia dum primæ duxisti tempora uitæ
Non dubia Christum uoce professus eras.
Nunc etiam patrias senior reuocatus ad oras
Instituis populum non sine laude tuum.

Hic

Hic quoque postrema, iam iam moriturus in hora,
Christum confesso pectore & ore uocas.
Nunc igitur summa, lætus uersaris in aula
Dulcia perpetuæ tempora pacis agens.

AD FREDERICVM VVEYDEBRAM.

QVem non dulcisoni moueat concordia cantus
Et testudineæ fila sonora chelys.
Huic rigidum cingit circum præcordia ferrum
Et quicquid ferro durius esse potest.
In uarios igitur, quid mirum, pectora sensus
Nostra trahis, clariam te feriente lyram.
Non silices duræ, stant, nec Marpesia cautes
Ardua nec fibris marmora cincta meis.
Seu te uoce iuuat dulces cantare figuras
Tangere seu digitis consona plectra tuis.
Artibus his cunctos superas Frederice magistros:
Musicus es digitis, musicus ore simul.

AD MACOTRICEM.

SOllicito frustra quid finem quæris amori
Omni cum, semper, fine carere putas?

Difficile eſt, inquis,ueteres ut ponere mores:
Ponere ſic durum eſt quæ placuere diu.
Confiteor ueteres alit & confirmat amores
Conſuetudo:pares nectit amicitias.
Sed pereunt duræ quoq; deſuetudine flammæ
Absq; minus ſtipulis urere flamma poteſt.
Tu miſer incenſas nunc conſuetudine flammas
Auges, amplexus, oſcula, ut ante, capis.
Hinc amor, hei tacitis te uexat, ut ante, uenenis:
Sic ſibi uel morbus quilibet eſſe poteſt.
Quin ergò amplexus gratos & baſia linque
In te ſic minus hic iuris habebit amor.

IN C: QVENDAM.

NVnc quid firma ualet cuſtodia? diceris an non
Conſilia euentu ſtulta habuiſſe tuo.
En, tua quæ ſeruata fuit cuſtodibus antè
Filia,nunc tumidi pignora uentris habet.
Hic quare meritò ſciſsis gerit aëra cribris
Et meritò pluuias in mare portat aquas,
Quisquis formoſæ cuſtos inuita puellæ
Ad caſtam cogit membra pudicitiam.
Adde quod illicitum cupimus conſtantius: ultro
Quæ dantur nobis munera ſpreta iacent.

Iuppiter

Iuppiter ex Danae non esset factus adulter
Esset si cupidis ante potita uiris.

IN BARLEVCVM.

BLæsus adulator qui blando murmurat ore
Lactea qui falso pectore uerba refert,
Scilicet occultans aliud sub corde doloso
Ac alios nouit fingere uoce sonos.
Hunc plus Tartareum quàm deuitabimus orcum
Tristius aut fuerit si quid, Homere mones.
Ergò mihi quid iam tua consuetudo placeret?
O consuetudo moribus aucta malis.
In tenebris uincis qui Stentora uoce superbum
Luce uelut, rauca uoce, cicada, strepis.
Præsentem præsens multis me dotibus ornas
Absens absentem me lacerare cupis.
Ergò ceu Satanam nos te fugiamus oportet
Ducimur ad famam qui ratione bonam.

DE EDVCATIONE
ATQVE MORVM INSTITVTIONE.

CVm uoluit sancta disponere lege Lycurgus
Mores, ac hominum subdere colla iugo.

Protulit in medium, populo præsente, theatrum
    Rex catulos uno de cane progenitos.
Mollibus ille cibis fuerat nutritus in aula
    In uili hic caula uiuere doctus erat.
Hic fuit ingentes consuetus ferre labores
    Quaslibet & sæuas dilaniare feras.
Ille fuit doctus regales scandere lectos
    Pro meritis domino munera nulla ferens.
Ponitur huic crassus cibus illi fercula lauta
    Mox celeres lepores inter utrunq; locat.
Hic sequitur lepores ad fercula proruit ille:
    Sic sequitur mentis semina quisq; suæ.
Rex celso surgens solio dehinc talia fatur:
    Vnius generis cernite facta canum.
Quos natura sagax uno produxit in ortu
    Multum diuersos ars, studiumq; facit.
Hæc precor ô ciues animo perpendite uestro
    Quid faciat morum cultus & ingenij.
Hinc uenit excelsi demissa per æthera cœli
    Virtus, hinc claris gloria nata uiris.
Fingant propterea iuuenilia pectora mores
    Legibus & placidè flectere corda sacris.
Inclita nam grandi uirtus sudore paratur,
    At molli scelerum tramite ducit iter.

AD AMICVM.

OPtime quid tristes casus mihi dicis amice
Quos tulerint paruo tempore fata tibi.
Dulcia nunc lautæ memorans conuiuia mensæ,
Quos fecit sumptus dulcis amica tibi.
Et quot melliflua dederit tibi basia lingua
Cum te Carbasio nunc fouet illa sinu.
Non mirum: tales casus in amore Cupido
Excitat, & curis saucia corda facit.
Tristibus ac rursus soluens præcordia curis
Infundit teneris gaudia pectoribus.
Hactenus ille tibi non gaudia præstitit ulla
Imò etiam fecit tristia corda magis.
Ergò post multas lacrymas nunc gaudia carpe, post gaudia
Sunt etenim fatis dulcia mista malis.
Omnia sic nobis cœlestia numina fundunt:
Absq; dolore tibi nulla puella uenit.

IN VVLCANVM.

POETAM.

Mente simul captus, simul et pede claudus utroque
Sunt tua nec iustis carmina scripta metris.
Scripta tamen laceras theonino dente bonorũ
Sint uelut hæc numeris deteriora tuis.

Hæc

Hæc caue post, meritam referes uel, perfide, pœnam
Vt semper furijs exagitêre malis.

IN NATALEM DIEM.

HEus puer heus roseas ueteri pro more coronas
Adfer, natalis iam mihi festus adest.
Quas sup imponat nostris, mea uirgo, capillis
O decus, ô precium, uirgo pudica meum.
Solennes nos uota simul peragemus ad aras
Poßit ut hic felix ire, redire dies.
Vos quoque sincero mihi iuncti corde sodales
Soluite nunc genio debita uota Deo.
Cum nimium fragiles exiccat Syrius artus,
Corpora sint liquido sicca leuanda mero.
Pocula certatim disponite larga, bibendi
Cernemus nostrûm quis erit arte prior.
Viuamus: læti præsenti luce fruemur
Nescimus quid lux triste futura dabit.

IN TVMVLVM D. LAVRENTII IACOBI ECclesiæ Haffnensis ministri.

ACcipe postremum ueteris nunc frater amoris
Munus, quod luctus sit monumenta mei.
Viuus saluifici docuisti semina uerbi
Atq; uocas moriens pectore & ore Deum.
Haffnia sincerum coluit te cara ministrum
Monstrabas uera nam pietate Deum.
Ergò oculis madidis te luget patria tellus
Quòd tua sunt subitis membra reposta rogis.
Omnia cum uiolet mors, soluat & omnia: soluet
Non tamen hoc nostræ munus amicitiæ.

ADOLESCENS CVPIDINI.

SI puer es, uesane, uelut nunc pingeris, omnes
Hei fera quid uinctos sub tua castra tenes?
Luminibus uerè si captus es: unde sagittas
Tam certò uibras per mea corda tuas?
Cum tibi grata domus clari sint atria cœli,
Quid quæso gaudes cor habitare meum?
Ambrosia quando dulci quoque nectare gaudes:
Cur cruor, hei, noster perplacet atq; tibi?
Desine me duris posthac lacerare sagittis
Ipse feram uictas tunc tibi sponte manus.

IOHAN. FRANCISCI

EPITAPHIVM HONESTISSIMAE MATRONAE,

Mettæ Lagonis, uxoris prudentißimi uiri Lagonis Stephani, quæ obijt 15. die Iunij.

EN, hic prima iacet matronas inter honestas
Inclyta quas nostro tempore RIPA tulit.
Fida comes fatis in tristibus atq; iocosis
Semper erat proprio consociata uiro.
Prolibus in uita sex illa uirilibus aucta est
Gnatas Lucina tresq; fauente dedit,
Quos simul in uera nutriuit relligione
Donec apud superos uita superstes erat.
Nunc quoq; postremam uitam dum fata reposcunt,
Hei propè dum nimium mors properata fuit,
Admonet ut cari conseruent iussa parentis,
Atq; colant uera relligione Deum.
Hinc positis curis, in speq; fideq; quieuit
Sanctorum, cœli gaudia uera ferens.

AD MEROPAEAM.

OCcurris semper mihi cincta uelamine puro
Vt fallas oculos, ô Meropæa, meos.

Si uis

Si uis te redamem deformem detege uultum:
Dum tegeris maius credo ſubeſſe malum.

IN AVARVM MERCATOREM.

QVid nunc dextra tenax prodeſt tibi: forſan (eundem
Fortunam ſemper credis habere locum?
Millibus hæc multis uariè ſucceßibus errat
Conſtanti nunquàm permanet illa pede.
En, tua præ duro quæ ſunt bona parta labore
Antè quibus poteras auxilio eſſe tuis,
Peruigil effracta partim fur abſtulit arca
Partim conſumpſit feruida flamma, boni.
Nunc nihil eſt reliquum quo uiuas, abſq; uoraci
Debitor uſuram quam tibi ſorte daret.
Debitor at fœnus ſimul & cum ſorte recuſat,
Ergò tibi reſtat nil niſi ut eſurias.
Partiri probos ſic diſcas inter amicos,
Has etenim ſolas ſemper habebis opes.

εὐτυχῶς, σὺν θεῷ.

